DOMSTOLENS KENDELSE
7. november 1990 *

I sag C-247/90,

Advokat **Maria-Theresia Emrich,** Wiesbaden (Forbundsrepublikken Tyskland),

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

sagsøgt,

hvori der i medfør af EØF-Traktatens artikel 175 er nedlagt påstand om, at det statueres, at Kommissionen i strid med EØF-Traktatens artikel 155 har undladt — ved en bindende beslutning rettet til sagsøgeren — at påse, at denne som tysk advokat faktisk kan udøve virksomhed ved alle tyske retter,
har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Díez de Velasco samt dommerne Sir Gordon Slynn, C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse og M. Zuleeg,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: J.-G. Giraud

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 16. august 1990, har advokat Maria-Theresia Emrich, Wiesbaden, anlagt sag, hvorunder der er nedlagt påstand om, at det i medfør af EØF-Traktatens artikel 175, stk. 3, statueres, at Kommissionen i strid med EØF-Traktatens artikel 155 har undladt — ved en bindende beslutning rettet til sagsøgeren — at påse, at denne som tysk advokat faktisk kan udøve virksomhed ved alle tyske retter, jf. EØF-Traktatens artikler 59, 60, 63, 65, 7 og 8 og Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelser med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters frie udveksling af tjenesteydelser (EFT L 78, s. 17), idet princippet om forbud mod forskelsbehandling skal finde anvendelse til fordel for sagsøgeren.

2 Artikel 92, stk. 1, i procesreglementet er sålydende: »Såfremt Domstolen åbenbart ikke har kompetence til at behandle en stævning, der indleveres til den i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1, kan Domstolen afvise den ved begrundet kendelse. En sådan afgørelse kan træffes, inden stævningen tilstilles den part, mod hvem den er udtaget«.

3 I denne sag, som er anlagt i henhold til Traktatens artikel 175, stk. 3, ønsker sagsøgeren statueret, at Kommissionen i strid med Traktaten har undladt at træffe en afgørelse, idet den ikke har rettet en bindende beslutning til sagsøgeren om, at denne som tysk advokat faktisk kan udøve virksomhed ved alle tyske retter.

4 Hertil bemærkes, at fysiske eller juridiske personer alene kan anlægge sag ved Domstolen i medfør af EØF-Traktatens artikel 175, stk. 3, med henblik på konstatering af, at en af Fællesskabets institutioner i strid med Traktaten har undladt at udstede retsakter, for hvilke de kan være adressater.

5 I nærværende sag har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den ikke har udstedt en retsakt, således at sagsøgeren frit kan udøve virksomhed som advokat ved alle tyske retter.

6 Uden at der herved tages stilling til, om princippet om fri udveksling af tjenesteydelser vedrører situationer som den, sagsøgeren befinder sig i, bemærkes, at den eneste foranstaltning, Kommissionen her ville kunne træffe efter Traktaten, ville være at indlede en procedure mod Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af EØF-Traktatens artikel 169.

7 Det må herefter fastslås, at der med nærværende søgsmål tilsigtes det samme resultat som med søgsmålet i sag C-371/89 (kendelse af 30. marts 1990, Emrich mod Kommissionen, Sml. s. I-1555), og at også den foreliggende sag vil være at afvise i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1, inden stævningen tilstilles den part, mod hvem den er udtaget.

8 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Luxembourg, den 7. november 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident